

[Ole Bjørn Kraft.]

storting har taget, og det forbehold, som vor regering med hensyn til vore forfatningsrettigheder og rigsdagens beslutningsret har taget i sit svar til Atlantpagtrådet. Vi bliver naturligvis ikke enige om selve sagen. Regeringen og de partier, der deler dens anskuelse, anså det ikke mindst med henblik på den radikale agitation under valget for nødvendigt af hensyn til tilliden til vor holdning — når vi havde sikret tilslutning til beslutningen igennem partimøderne — at svare indenfor den givne frist. Jeg vil fastholde overfor det ærede medlem, at det er mod virkeligheden at tro, at man her i landet kan give tilslutning til Europatanken og det demokratiske samarbejde, når man ikke, således som det radikale parti åbenbart ikke vil, vil være med til at sikre landenes fred og tryghed.

Det kan heller ikke nytte, at det ærede medlem skyder Sverige frem for sig. Der er nemlig den uhyre forskel på Sverige og Danmark — det Danmark, som det radikale parti ønsker sig —, at Sverige er et land, der kan væрге for sig og vil væрге for sig med hele folkets indsats og derfor, hvis det bliver angrebet, kan danne et fast led i demokratiernes forsvarskæde, medens Danmark vil henligge som et militært tomrum, der ikke blot ikke kan forsvares, men som vil være en direkte gevinst for angriberstaten og dermed en direkte svaghed og en svigten af demokratiet og friheden.

Jeg synes iøvrigt, det er mærkeligt, at det ikke er gået over for det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard eller for hans parti, at der er en uforligelig modsætning mellem partiets holdning overfor De Forenede Nationer og Koreakonflikten og dets stilling til Atlantpagten, thi der er ingen principiel forskel mellem de demokratiske staters svar med våben til angrebet i Korea og Atlantpagtens forberedelse til at forsvare det europæiske kontinent i fællesskab, i fællesskab at kunne afvise en angriber. Det ærede medlem synes at glemme, at De Forenede Nationers aktion i Korea kun blev mulig, fordi Ruslands repræsentant ikke var tilstede i sikkerhedsrådet. Det ærede medlem synes at glemme, at Koreaaktionen misbilliges af Rusland og dets vasalstater, at angrebet fra Nordkorea moralsk støttes af disse stater, og at det derfor aldeles ikke er

rigtigt, som det ærede medlem forudsætter, at man må se det under den synsvinkel, at her var det en almindelig FN-aktion. Nej, det var en aktion af de demokratiske elementer indenfor FN. Det er heller ikke let at forstå, hvorfor der intet vil være til hinder for, at danske styrker kan deltage i en FN-aktion måske på meget fjerne steder til beskyttelse af freden, men ikke skal have lov til at deltage i forberedelsen af et forsvaret her i Europa, herunder for vort eget land, sammen med andre demokratiske stater, der har indgået en overenskomst, som er et lovligt led i De Forenede Nationers pagt. Det ærede medlem kom slet ikke ind på realiteterne i dette spørgsmål. Hvad det ærede medlem vil sætte i stedet for pagten, når nu det nordiske forsvarsforbund ikke har kunnet blive til virkelighed, hvorledes det ærede medlem vil motivere det radikale partis angreb på pagten og forsvaret, når det må erkende, at pagten består, eller hvorledes det radikale parti vil mene, at vi skal være i stand til at overholde vor underskrift og vore givne forpligtelser, når man ikke vil være med til at gennemføre de militære foranstaltninger, som kræves her, på linie med vore forbundsfæller, ved jeg ikke. Jeg synes, at statsministeren gav en meget rammende karakteristik af den radikale politik ved at sige, at hvis vi havde valgt den værgeløse og våbenløse isolation, måtte vi samtidig have sagt ja til en udenrigspolitisk tilpasningslinje, der kunne have givet os samme skæbne som de østeuropæiske stater. Hvorledes det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard under disse omstændigheder, i denne situation, ville have bevaret den oprejste stilling, han ved flere lejligheder har talt om, står hen i det uvise.

Jeg vil gerne takke den højtærede statsminister for den stærke appel, statsministeren fremsatte om en samling omkring forsvaret, om en støtte til dets befalingsmænd, til de frivillige arbejdere, kvinder og mænd, til civilforsvaret o. s. v. Jeg tror, det i høj grad var et ord i rette tid, og jeg er glad for, at denne stærke henvendelse kom til at lyde fra denne talerstol. Jeg ville ønske, man ville gå et skridt videre endnu, at statsministeren og måske endnu mere forsvarsministeren ville overveje det forslag, jeg stillede, om at lade udarbejde en virkelig instruktion for befolkningen med hensyn til, hvorledes den